

Arrest

nr. 229 986 van 9 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde bij monde van je moeder de Turkse nationaliteit te hebben. Je vader, E.B., heeft de Turkse nationaliteit, je moeder, G.D. (CGVS X, O.V. X), de Chinese nationaliteit. Je beide ouders zijn Oeigoers van etnie. Je moeder ontvluchtte de Volksrepubliek China in november 2016. Ze vestigde zich in Turkije, waar ze legaal verbleef.

Je ouders huwden in september 2017 in Turkije en scheidden eind 2018. Je bent geboren kort na de scheiding op 6 december 2018 in Bahcelievier, Turkije.

Je moeder en je grootmoeder, A.M. (CGVS X, O.V. X), die de Chinese nationaliteit heeft, verlieten samen met jou Turkije in juli 2019. Jullie reisden op legale wijze via Kameroen naar België, waar jullie bij aankomst op 23 juli 2019 diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming deden. Bij jouw terugkeer naar Turkije vreest je moeder dat er niemand voor jou zou zorgen. Voorts krijg je momenteel nog borstvoeding.

Ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming legde je moeder de volgende documenten neer: je paspoort, je identiteitskaart, je tijdelijke identiteitskaart, je vaccinatieboekje, twee documenten van het ziekenhuis in verband met je geboorte, je bloedgroepkaart, een document waarmee je vader toestemming verleent aan je moeder om met jou naar het buitenland te reizen, een kopie van een document waarmee je vader toestemming geeft voor jouw erkenning als vluchteling in België, een kopie van je vaders identiteitskaart, en kopieën van twee gerechtelijke documenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd jouw moeder, G.D., als jouw voogd in jouw hoofd gehoord door het Commissariaat-generaal gezien jouw zeer jonge leeftijd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Jouw moeder werd op 5 augustus 2019 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat zij tot dan toe, bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming en bij de uiteenzetting van de feiten, alleen aangelegenheden heeft aangehaald die niet ter zake doen voor het onderzoek om te bepalen of jij voldoet aan de voorwaarden om internationale bescherming te genieten, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van jouw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Na onderzoek van alle door je moeder aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in jouw administratief dossier stelt het CGVS vast dat het jou noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Je moeder haalt aan dat ze vreest dat jij niemand zal hebben om voor jou te zorgen in geval van jouw terugkeer naar Turkije (CGVS notities van het persoonlijk onderhoud X, p. 12). Dit kan niet overtuigen. Je moeder beweert dat je vader niet voor jou zou kunnen zorgen omdat hij niet de financiële condities heeft daarvoor en geen stabiele woonplaats heeft, hij heeft namelijk geen eigen appartement of huis (CGVS X, p. 12). Deze elementen zijn puur van socio-economische aard en kunnen niet leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus. Bovendien dient opgemerkt te worden dat je vader volgens je moeders verklaringen werkt als vrachtwagenchauffeur en dus over een inkomen beschikt (CGVS X, p. 8). Voorts stelde je moeder dat je vader niet weet hoe voor een baby te zorgen (CGVS X, p. 12). Het CGVS ziet echter niet in waarom je vader niet zou kunnen leren voor een baby te zorgen, zoals elke nieuwe ouder moet leren voor zijn of haar kind te zorgen. Dat je vader tot nu toe in beperkte mate contact had met jou, hij zag je namelijk een aantal keer sinds jouw geboorte en je moeder heeft een of twee keer per maand videogesprekken met hem waarbij ze jou toont aan hem, volstaat niet om te concluderen dat hij niet op adequate wijze voor jou zou zorgen in Turkije (CGVS 1901314, p. 8, 10). Je moeder verklaarde immers dat je vader jou goed behandelt (CGVS X, p. 10). Het CGVS stelt voorts vast dat je maternale grootvader een verblijfsvergunning van onbeperkte duur heeft in Turkije, nog steeds in Istanboel verblijft en daar werkt (CGVS X, p. 7, 10).

Jij en je moeder woonden bij je maternale grootouders na de scheiding van je ouders en je grootvader onderhield de familie (CGVS X, p. 7). Aangezien je grootvader jou vroeger reeds onderdak gaf en

onderhield, kan aangenomen worden dat je grootvader jou in geval van jouw terugkeer opnieuw de nodige steun en zorg zou verlenen.

Wat betreft je moeders verklaring dat je nog borstvoeding krijgt (CGVS X, p. 12), dient opgemerkt te worden dat het al dan niet krijgen van borstvoeding niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève of onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Je moeder verklaarde voorts dat ze geen andere zaken vreest voor in geval van terugkeer naar Turkije (CGVS 1901314, p. 13). Dat jij over een Turks paspoort en een Turkse identiteitskaart beschikt waarmee je legaal reisde wijst er bovendien op dat je van de Turkse autoriteiten niets te vrezen hebt.

Met betrekking tot de verwijzing van je moeders advocaat naar het principe van eenheid van familie (CGVS 1901315, p. 11, 12) merkt het CGVS op dat UNHCR in de paragrafen 181 tot en met 188 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees' stelt dat vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familieeenheid erkend te worden als vluchteling (in extenso de subsidiaire beschermingsstatus): verzoekster moet behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon, verzoekster bezit dezelfde nationaliteit, geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoekster.

In casu heb jij niet dezelfde nationaliteit als jouw moeder en dient jouw verzoek om internationale bescherming beoordeeld te worden ten opzichte van jouw land van nationaliteit, zijnde Turkije. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het doel van de procedure voor het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolging in het land van herkomst of een reëel risico op ernstige schade, quod non in casu.

Het CGVS benadrukt in dit verband ook dat UNHCR in artikel 184 van voornoemd Handbook duidelijk aangeeft dat zij de voorkeur geeft aan de nationaliteit: "If the head of a family meets the criteria of the definition, his dependants are normally granted refugee status according to the principle of family unity. It is obvious, however, that formal refugee status should not be granted to a dependant if this is incompatible with his personal legal status. Thus, a dependant member of a refugee family may be a national of the country of asylum or of another country, and may enjoy that country's protection. To grant him refugee status in such circumstances would not be called for." Op basis van jouw moeders verklaringen kan niet geconcludeerd worden dat de vluchtelingenstatus jou een gunstiger statuut en een sterkere bescherming zouden bieden dan je Turkse nationaliteit en de bescherming die je als Turks staatsburger geniet. Het principe van eenheid van familie kan derhalve geen toepassing vinden.

Voorts wijst het CGVS er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). Je dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

De documenten neergelegd ter ondersteuning van je verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Jouw paspoort, identiteitskaart en tijdelijke identiteitskaart hebben betrekking op je identiteit en nationaliteit, die niet in twijfel getrokken worden door het CGVS.

Het vaccinatieboekje, de documenten van het ziekenhuis in verband met je geboorte en je bloedgroepkaart hebben betrekking op jouw geboorte en verblijf in Turkije, elementen die evenmin in

twijfel getrokken worden in deze beslissing. De toestemming van je vader aan je moeder om voor jou een paspoort aan te vragen en met jou te reizen naar het buitenland en de toestemming van je vader voor jouw eventuele erkenning als vluchteling hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door jouw moeder ingeroepen vrees in jouw hoofd. Hetzelfde geldt voor de gerechtelijke documenten waaruit onder meer blijkt dat je moeder het hoederecht heeft over jou, dat je vader bezoekrecht heeft en dat de gerechtelijke beslissing gecommuniceerd werd aan de betrokken partijen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van jou geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat je in geval van terugkeer naar jouw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 20 september 2019 een schending aan van "de artikelen 48/3 en 48/4, sub b, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), het beginsel van de eenheid van het gezin, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens., artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna "Richtlijn 2011/95/EU" genoemd), het hoger belang van het kind zoals vastgelegd in het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (artikel 3 IVRK)".

Verzoekster voert een schending van de eenheid van het gezinsleven aan. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit blijkt dat "dat de toepassing van dit beginsel kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming tot personen die niet hoeven aan te tonen dat zij persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen en dat het moet worden opgevat als een vorm van geïnduceerde bescherming als gevolg van de onstabiele situatie waarin zij zich bevinden als gevolg van de situatie van onstabiele situaties waarin zij zich bevinden als gevolg van het gedwongen vertrek van hun echtgeno(o)t(e) of natuurlijke beschermer (RVV X - 20 augustus 1993; RVV nr. X, 30 augustus 2007; RVV nr. 8.981 van 20 maart 2008; CEC nr. 54.282 van 12 januari 2011 en CEC nr. 66.620 van 13 september 2011)". Verzoekster verwijst tevens naar de "Richtsnoeren voor de hereniging van vluchtelingengezinnen, UNHCR, 1983, punt III; vraagstukken op het gebied van de bescherming van het gezin, Uitvoerend Comité van het programma van de Hoge Commissaris, Permanent Comité, 4 juni 1999, EC/49/SC/CRP.14.), paragrafen 1, 6, 7 en 12 en slotopmerkingen (c), (d), (g) en achtergrondnota voor het agendapunt: gezinshereniging in het kader van hervestiging en integratie, jaarlijks tripartiet overleg over hervestiging, Genève, 20-21 juni 2001, paragraaf 2". Verzoekster wijst tevens naar de definitie van "gezinssleden" in de Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 23 voorziet in het behoud van de eenheid van het gezin, alsook naar "UNHCR, Vluchtelingenkinderen: Richtsnoeren inzake bescherming en bijstand, Genève, 1994, blz. 46".

Verzoekster stelt dat zij pas 9 maanden oud is en vraagt zich af wie haar zal begeleiden bij haar terugkeer naar Turkije. Verzoekster betoogt dat, als zij alleen naar Turkije terugkeert zonder haar moeder, een hypothese die in de praktijk onmogelijk uit te voeren is, er allerm minst afdoende zekerheid bestaat dat in haar basisbehoeften zoals voedsel, onderdak en gezondheidszorg zal kunnen worden voorzien eens ter plaatse.

Verzoekster wijst erop dat enkel haar vader in Turkije woont, dat deze niet beschikbaar is wegens zijn werkzaamheden als vrachtwagenchauffeur, dat hij niet over een eigen woonst beschikt, dat hij nooit op

noemenswaardige wijze naar verzoekster heeft omgekeken, dat hij zelfs niet voor één dag de zorg voor verzoekster op zich wil nemen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), dat haar vader zich nooit heeft verzet tegen het vertrek van zijn dochtertje met de moeder, maar zelfs zijn akkoord heeft gegeven, en dat hij geen onderhoudsgeld betaalt.

Verder betoogt verzoekster dat de ouders van haar vader niet beschikbaar zijn voor opvang: *“Naast hun vergevorderde leeftijd dient gewezen te worden op het feit - zoals door verzoeker haar moeder ook meegedeeld - dat de paternale grootmoeder gezondheidsproblemen kent. De grootvader zijn hoofd staat dan weer niet naar het opnemen van enige zorg, hij wil zijn liederlijk leven vol avondvertier ongestoord leiden. (gehoorverslag 12/15).”*. Verzoekster betoogt dat ze op straat zou belanden, of in een weeshuis, en dat dergelijk leven in deze precare en onmenselijke omstandigheden een duidelijke schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Waar het CGVS in de bestreden beslissing verwijst naar het feit dat de vader het kind *“goed”* behandelde in Turkije, meent verzoekster dat dit een wel zeer selectieve lezing van het dossier betreft. Zij wijst erop dat haar moeder verhaalde dat meneer slechts uitermate sporadisch een contactmoment heeft in aanwezigheid van de moeder, en dan de baby even vastnam. Om van *“goed behandelen”* van een kind te spreken, is volgens verzoekster meer nodig dan een kort contactmoment onder supervisie van de moeder.

Verzoekster voert aan dat verweerder ten onrechte geen rekening gehouden heeft *“met het specifieke profiel van verzoeker als baby van 9 maanden oud van enerzijds een Turkse afwezige en niet betrokken vader, Oeigoer van etnie, en zonder sociaal vangnet in Turkije, en anderzijds van een Chinese moeder, Oeigoer, die erkend is als vluchteling in België”*. Verzoekster wijst op *“UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Annotated Comments on the EC Council Directive 2004/83/EC of 29 April 2004 on Minimum Standards for the Qualification and Status of Third Country Nationals or Stateless Persons as Refugees or as Persons Who Otherwise Need International Protection and the Content of the Protection Granted (OJ L 304/12 of 30.9.2004), 28 January 2005”* en betoogt dat uit deze opmerkingen blijkt dat niet zozeer het feit dat de verschillende nationaliteiten de toekenning van een secundaire beschermingsstatus door toepassing van het beginsel van de eenheid van het gezin in de weg staan, maar het feit dat men op grond van die nationaliteit een gunstiger status kan genieten dan die van de vluchteling. Verzoekster meent dat haar Turkse nationaliteit op geen enkele wijze een gunstiger status dan de vluchtelingenstatus geniet en dus vormt deze geen grond voor verzet tegen de toepassing van het beginsel van de eenheid van het gezin.

Verzoekster verwijst naar *“Overweging 22 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning en de inhoud van onderdanen van derde landen en staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming (hierna “de erkenningsrichtlijn” genoemd)”* en *“Artikel 23 van de erkenningsrichtlijn[2011/95/EU]”*. Verzoekster betoogt dat in deze bepaling wordt bepaald dat *“dat de verblijfsstatus een aantal rechten omvat, waaronder de toekenning van een verblijfsvergunning met een geldigheidsduur van drie jaar en de toekenning van reisdocumenten. Er wordt echter niet aangegeven op welke basis dit moet gebeuren en er wordt verwezen naar de nationale procedures voor de praktische uitvoering ervan. Zoals hierboven is uiteengezet, staat de persoonlijke status van verzoekers niet in de weg aan de toekenning van die status in de onderhavige zaak: verzoeker is een gezinslid van een erkende vluchteling en kon niet een gunstiger status genieten dan die van zijn moeder en grootmoeder op grond van zijn Turkse nationaliteit.”*. Verzoekster wijst erop dat deze bepaling niet werd *“omgezet in Belgisch recht binnen de door de richtlijn voorgeschreven termijn, namelijk uiterlijk op 21 december 2013, overeenkomstig artikel 39 van de richtlijn. Onder deze omstandigheden kan direct een beroep worden gedaan op de schending ervan.”*.

Verzoekster betoogt dat een weigering om de vluchtelingenstatus te erkennen door de verzoekster terug te verwijzen naar de gewone procedures voor gezinshereniging niet verenigbaar kan zijn met artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU, omwille van volgende redenen: *“In de eerste plaats omdat het verblijf dat wordt toegekend aan personen die een verblijf op grond van gezinshereniging verkrijgen, niet het recht inhoudt op de afgifte van een reisdocument. Deze mogelijkheid bestaat, overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 8°, van de wet van 15/12/1980, enkel ten behoeve van erkende vluchtelingen. Ten tweede omdat de procedure voor hereniging in principe in het land van herkomst van de aanvrager, in casu Turkije, moet worden ingevoerd. De moeder van verzoeker werd echter erkend als vluchteling en artikel 48/5, § 4, van de wet van 15/12/1980 stond niet in de weg aan de erkenning van deze status. Dit betekent dat Turkije niet kan worden beschouwd als een eerste veilig land van asiel voor het land, omdat het niet de vluchtelingenstatus of een andere status van gelijkwaardige bescherming geniet die*

de eerbiediging van het beginsel van niet-uitzetting garandeert. In deze omstandigheden kan het gezinsleven van verzoeker in Turkije niet worden voortgezet.”.

Verder betoogt verzoekster dat de terugkeer van haar gezin naar Turkije is uitgesloten en wijst ze op artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest. Zij betoogt dat het gezinsleven in geen enkel ander land dan België kan worden voortgezet. Ze wijst op artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en haalt aan dat de procedure bijzonder onzeker is: *“de ontvankelijkheid van een dergelijk verzoek, d.w.z. het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden, hangt volledig af van de discretionaire beoordeling van de overheid. In afwachting van een dergelijke beslissing over de ontvankelijkheid heeft de aanvrager geen recht op een verblijfsvergunning of enig recht dat daaruit voortvloeit. De administratie is verder niet gebonden aan een termijn om een beslissing te nemen over de ontvankelijkheid van het verzoek. In zoverre verzet artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU zich ertegen dat een besluit tot weigering van de vluchtelingenstatus aan verzoeker wordt genomen. Dit zou tot gevolg hebben dat de asielzoeker gedwongen zou worden terug te keren naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, hetgeen zou leiden tot een breuk in de gezinsbetrekkingen die in strijd is met artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, hetgeen niet verenigbaar is met de verplichting van de lidstaten om de eenheid van het gezin te bewaren.”.*

Verder stelt ze dat het alternatief, namelijk het indienen van een verzoek om gezinshereniging vanuit België op grond van uitzonderlijke omstandigheden, een correcte interpretatie van artikel 23 niet mogelijk maakt: *“De ontvankelijkheid van een dergelijk verzoek hangt volledig af van de discretionaire beoordeling van de administratie; de aanvrager heeft geen verblijfsrecht of enig recht als bedoeld in artikel 23 van Richtlijn 2011/95/EU tijdens het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het verzoek en de administratie is niet gebonden aan een termijn om een beslissing te nemen over de ontvankelijkheid van dit verzoek. De toekenning van de vluchtelingenstatus is ook de enige oplossing die de aanvrager in staat stelt gebruik te maken van de rechten die worden erkend in artikel 23 van Richtlijn 2011/95/EU, met name het recht om reisdocumenten te ontvangen.”* *“Dit beginsel moet op grote schaal worden toegepast, ook in dit geval, in die zin dat de behoefte aan bescherming en de mogelijkheid van terugkeer naar het land van herkomst moeten worden beoordeeld in het licht van de volgende elementen van het gezin als eenheid. Met andere woorden, in de bestreden beslissing had verwerende partij moeten onderzoeken in hoeverre er een gegronde vrees bestond voor vervolging van ten minste één van de gezinsleden in geval van “terugkeer” van de gehele familie naar Turkije. Inzake bestaat het kerngezin van verzoeker uit de moeder en de grootmoeder.”.*

Verzoekster betoogt dat verweerder het beginsel van eerbiediging van het gezinsleven niet juist heeft toegepast en voert een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, alsmede de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster vraagt minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. Zij wijst op artikelen 3 en 10, § 1 van het IVRK, op artikel 24 van het Handvest en artikel 22bis van de Grondwet. Ze wijst op rechtspraak van de Raad, waarin wordt benadrukt dat de extreme kwetsbaarheid van kinderen een determinerende overweging vormt die voorrang heeft op enige andere overweging over de irreguliere verblijfplaats.

In casu heeft verwerende partij volgens verzoekster geen concreet oog gehad voor de belangen van verzoekster als minderjarige. De dubbele kwetsbaarheid van verzoeker als asielzoeker en als kind, en haar specifieke noden blijken geen essentiële overweging, of minstens een overweging, te hebben gevormd in de besluitvorming van het CGVS.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- “3. Kopie erkenningsbeslissing voor verzoeker haar moeder*
- 4. Kopie erkenningsbeslissing van grootmoeder van verzoeker”.*

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet, op 22 maart 2018 in werking getreden, luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk”.*

Voorop stelt de Raad vast dat verzoekster een begeleide minderjarige is. Verzoekster was 8 maand oud toen in haar naam een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Met de commissaris-generaal kan de Raad vaststellen dat in hoofde van verzoekster als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat om op passende wijze hieraan tegemoet te komen, er in het kader van de behandeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal, inderdaad passende steunmaatregelen werden verleend. In het bijzonder gezien verzoeksters zeer jonge leeftijd, werd G.D., verzoeksters moeder en voogd, in haar hoofde gehoord door het Commissariaat-generaal.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5.1. Verzoekster kwam samen met haar moeder en grootmoeder naar België. Uit haar paspoort dat werd neergelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal blijkt dat ze de Turkse nationaliteit bezit. Er wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoekster, noch aan haar nationaliteit en noch aan de authenticiteit van de neergelegde documenten. Deze elementen staan buiten het geding.

2.5.2. Verzoeksters moeder herhaalt verzoeksters nood aan internationale bescherming.

2.5.3. In het verzoekschrift wordt een schending aangevoerd van de eenheid van gezinsleven en wordt gewezen op de richtsnoeren van UNHCR, de Kwalificatierichtlijn, rechtspraak van de Raad en rechtsleer. Verzoekster voert aan dat haar moeder en grootmoeder werden erkend als vluchteling en dat, als zij *“alleen naar Turkije terugkeert zonder haar moeder, een hypothese die in de praktijk onmogelijk uit te voeren is, er allerm minst afdoende zekerheid bestaat dat in haar basisbehoeften zoals voedsel, onderdak en gezondheidszorg zal kunnen worden voorzien eens ter plaatse”.*

2.5.3.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat het UNHCR-handboek geen afdwingbare rechtsregels bevat maar algemene richtsnoeren. De richtsnoeren van UNHCR die de bestreden beslissing opsomt zijn dan ook niet meer dan dat.

2.5.3.2. De Raad bevestigt dat artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (2012/C 326/02) de eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven vooropstelt. De Europese wetgever heeft wat betreft derdelanders, hiertoe meerdere instrumenten voorzien.

Verzoekster wijst *in casu* op de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004) (hierna Kwalificatierichtlijn).

2.5.3.3. Naar luid van artikel 22*bis*, vierde lid, van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Bij gebrek aan directe werking van artikel 22*bis*, vierde lid, van de Grondwet kan verzoekster zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid in de bestreden beslissing te besluiten.

2.5.3.4. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, doet voorts geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS nr. 9717 van 17 juni 2013).

2.5.3.5. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat verweerder ten onrechte geen rekening gehouden heeft *“met het specifieke profiel van verzoeker als baby van 9 maanden oud van enerzijds een Turkse afwezige en niet betrokken vader, Oeigoer van etnie, en zonder sociaal vangnet in Turkije, en anderzijds van een Chinese moeder, Oeigoer, die erkend is als vluchteling in België”*. Verzoekster wijst op ‘UNHCR Annotated Comments on the EC Council Directive 2004/83/EC of 29 April 2004 on Minimum Standards for the Qualification and Status of Third Country Nationals or Stateless Persons as Refugees or as Persons Who Otherwise Need International Protection and the Content of the Protection Granted’ (OJ L 304/12 of 30.9.2004), 28 January 2005 en betoogt dat uit deze opmerkingen blijkt dat niet zozeer het feit dat de verschillende nationaliteiten de toekenning van een secundaire beschermingsstatus door toepassing van het beginsel van de eenheid van het gezin in de weg staan, maar het feit dat men op grond van die nationaliteit een gunstiger status kan genieten dan die van de vluchteling. Verzoekster meent dat haar Turkse nationaliteit op geen enkele wijze een gunstiger status dan de vluchtelingenstatus geniet en dus vormt deze geen grond voor verzet tegen de toepassing van het beginsel van de eenheid van het gezin.

2.5.3.6. Verzoekster voert aan dat een weigering om de vluchtelingenstatus te erkennen door verzoekster terug te verwijzen naar de gewone procedures voor gezinshereniging niet verenigbaar kan zijn met artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU. Verzoekster haalt praktische bezwaren aan en besluit *“Dit betekent dat Turkije niet kan worden beschouwd als een eerste veilig land van asiel voor het land, omdat het niet de vluchtelingenstatus of een andere status van gelijkwaardige bescherming geniet die de eerbiediging van het beginsel van niet-uitzetting garandeert. In deze omstandigheden kan het gezinsleven van verzoeker in Turkije niet worden voortgezet.”*.

2.5.3.7. Het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van arrest van 2 december 2014, A (C-148/13), B (C-149/13), C (C-150/13)/ Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, Nederland stelt dat de Kwalificatierichtlijn *“geen procedureregels bevat voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dus evenmin de procedurele waarborgen formuleert die aan de asielzoeker moeten worden toegekend. Het is in richtlijn 2005/85 dat de minimumnormen voor de procedures voor de behandeling van verzoeken zijn vastgesteld en de rechten van asielzoekers nader zijn bepaald, waarmee in het kader van de behandeling van de hoofdgedingen rekening dient te worden gehouden”* (punt 47).

Het Hof benadrukt inzake overweging 10 van de Richtlijn 2004/83/EG (Overweging 16 van de Kwalificatierichtlijn) *“Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die met name zijn erkend in het Handvest [...] In het bijzonder tracht deze richtlijn de menselijke waardigheid,*

het recht op asiel van asielzoekers en hun begeleidende familieleden [...] ten volle te eerbiedigen." Daarom is het vaststellen van de gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade nauw verwant met de taak van beoordeling van bewijs en geloofwaardigheid die primair geregeld wordt door artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Echter indien de voorwaarden vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming onder meer stelt dat de *"in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden (eigen onderlijning), identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient"* dan kan uit het geheel van de voorwaarden niet blijken dat het louter gegeven dat een familielid als vluchteling werd erkend met zich meebrengt dat de andere leden een automatisch afgeleide vluchtelingenstatus zullen genieten.

Dit kan ook blijken uit artikel 23(2) van de Kwalificatierichtlijn dat bepaalt dat de lidstaten *"waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid"*. De bepalingen van de Belgische Vreemdelingenwet inzake gezinshereniging van familieleden van begunstigten van internationale bescherming werden – in tegenstelling tot wat verzoekster beweert – wel in overeenstemming gebracht met de Richtlijn 2011/95/EU. In de voorbereidende werken (Wet 1 juni 2016 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, Parl.St.Kamernr.1730/001) wordt het volgende gesteld: *"Familieleden van een vreemdeling die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, hebben het recht om bij deze vreemdeling te verblijven. Dit recht vloeit voort uit de artikelen 23 en 24 van Richtlijn 2011/95/EU. Artikel 23, lid 1, van de richtlijn stelt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden. Artikel 23, lid 2, van de richtlijn stelt dat de lidstaten moeten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen (artikel 24 betreft de afgifte van een verblijfstitel), overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid. Verblijf op basis van gezinshereniging voor familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet, dient bijgevolg te worden beschouwd als een toelating tot verblijf in de zin van artikel 10 en niet als een machtiging tot verblijf in de zin van artikel 10bis, ongeacht de aard van het verblijf van de gezinshereniger (verblijf van beperkte duur, verblijf van onbeperkte duur, vestiging...)"*.

2.5.4. *In casu* dient worden opgemerkt dat terwijl verzoeksters moeder bij haar binnenkomst in België over de Chinese nationaliteit beschikt, verzoekster over de Turkse nationaliteit beschikt. Zoals hoger gesteld moet dat een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn individueel worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters Chinese moeder (en grootmoeder) werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Turkije, het land waarvan zij de nationaliteit van bezit.

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid. De Raad benadrukt nog dat het doel van de asielprocedure niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

2.5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan noch uit de verklaringen van verzoeksters moeder, noch uit het verzoekschrift blijken dat verzoekster vervolging vreest in Turkije in de zin van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6.1. Zoals hoger is gesteld kan verzoekster niet steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar Chinese moeder en grootmoeder teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekster dient aan te tonen zelf te voldoen aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. Conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de staat, noch de partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, met inbegrip van internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen ernstige schade. § 2 van dezelfde bepaling stelt dat er bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt geboden wanneer de actoren als bedoeld in lid 1 redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die ernstige schade vormen en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

2.6.3. Verzoekster betoogt vooreerst dat enkel haar vader in Turkije woont, dat deze niet beschikbaar is wegens zijn werkzaamheden als vrachtwagenchauffeur, dat hij niet over een eigen woonst beschikt, dat hij nooit op noemenswaardige wijze naar verzoekster heeft omgekeken, dat hij zelfs niet voor één dag de zorg voor verzoekster op zich wil nemen, dat haar vader zich nooit heeft verzet tegen het vertrek van zijn dochtertje met de moeder, maar zelfs zijn akkoord heeft gegeven, en dat hij geen onderhoudsgeld betaalt. Verzoekster benadrukt dat ze vreest dat niemand voor haar zal zorgen in geval van terugkeer naar Turkije (notities van het persoonlijk onderhoud van 14 augustus 2019 (hierna: notities), p. 12). Dit kan niet overtuigen immers verzoeksters moeders verklaringen dat verzoeksters vader niet voor haar zou kunnen zorgen omdat hij niet de financiële condities, noch een stabiele woonplaats heeft (notities, p. 12), betreffen loutere beweringen van socio-economische aard, die geen toekenning van internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Trouwens volgens verzoeksters moeders werkt verzoeksters vader als vrachtwagenchauffeur en beschikt hij dus wel over een inkomen (notities, p. 8). Verzoeksters moeder liet voorts gelden dat verzoeksters vader niet weet hoe hij voor een baby dient te zorgen (notities, p. 12). Nog daargelaten verzoeksters vader zoals elke nieuwe ouder kan leren hoe hij voor een baby moet zorgen, ziet de Raad samen met het CGVS niet in waarom dit in onderhavige procedure relevant is. Het gegeven dat verzoeksters vader tot nu toe in beperkte mate contact had met verzoekster – hij zag verzoekster namelijk een aantal keer sinds haar geboorte en verzoeksters moeder heeft één of twee keer per maand videogesprekken met hem waarbij ze verzoekster toont aan hem – volstaat dit niet om te concluderen dat verzoeksters vader niet op adequate wijze voor verzoekster zou zorgen in Turkije (notities, p. 8, p. 10) en is eerder het gevolg van de beslissing van verzoeksters moeder om haar mee te nemen naar België.

2.6.4. Verzoeksters moeder beperkt zich tot het betoog dat de ouders van haar vader niet beschikbaar zijn voor opvang: *“Naast hun vergevorderde leeftijd dient gewezen te worden op het feit - zoals door verzoeker haar moeder ook meegedeeld - dat de paternale grootmoeder gezondheidsproblemen kent. De grootvader zijn hoofd staat dan weer niet naar het opnemen van enige zorg, hij wil zijn liederlijk leven vol avondvertier ongestoord leiden. (gehoorverslag 12/15).”*

Verzoeksters moeder stelde echter bij herhaling dat zij en haar moeder bij verzoeksters maternale grootouders woonden na de scheiding van verzoeksters ouders en dat verzoeksters grootvader de familie onderhield (notities, p. 7). Bovendien beschikt verzoeksters maternale grootvader in Turkije over een verblijfsvergunning van onbeperkte duur en verblijft hij nog steeds in Istanbul waar hij werkt (notities, p. 7, p. 10). Verzoekster beschikt aldus over een uitgebreid familiaal netwerk dat steeds onderdak gaf en voorts voor het onderhoud instond. Verzoekster beschikt dus wel degelijk over een familiaal netwerk in Turkije waar zij, zoals uit bovenstaande kan blijken, kan terugvallen. Verzoekster toont niet aan dat zij in geval van een terugkeer naar Turkije niet de nodige familiale steun en zorg zou krijgen. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat in geval van terugkeer naar Turkije niet in haar basisbehoeften zoals voedsel, onderdak en gezondheidszorg zal kunnen worden voorzien. Gelet op voorgaande is aldus niet aannemelijk dat verzoekster, zoals zij in haar verzoekschrift voorhoudt, op straat zou belanden, of in een weeshuis, en kan evenmin worden ingezien dat *“dergelijk leven in deze precaire en onmenselijke omstandigheden”* een duidelijke schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

2.6.5. Waar verzoeksters moeder nog aanhaalde dat verzoekster nog borstvoeding krijgt (notities, p. 12), dient opgemerkt te worden dat het al dan niet krijgen van borstvoeding niet ressorteert onder de

criteria van de Conventie van Genève of onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.6. Verzoeksters moeder beperkt zich in wezen tot persoonlijke aangelegenheden, haar visie op het gezinsleven en verzoeksters vader in Turkije, de babyzorg en voorts op praktische administratieve bezwaren die geen beroep op internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Verzoeksters moeder verklaarde dat ze geen andere zaken vreest voor verzoekster in geval van terugkeer naar Turkije (notities, p. 13). Indien de Raad begrip kan opbrengen voor de wens van verzoeksters moeder om haar baby bij haar te houden dan dient ze hiervoor de geëigende procedure te gebruiken. Uit voorgaande kan geenszins blijken dat verzoekster een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Integendeel verzoeksters familie nam steeds zorg op voor haar moeder en grootmoeder en bovendien verklaarde verzoeksters moeder dat verzoeksters vader haar goed behandelde (notities, p. 10).

2.6.7. De vaststelling dat verzoekster over een Turks paspoort en een Turkse identiteitskaart beschikt waarmee ze legaal kon vertrekken wijst er bovendien op dat verzoekster van de Turkse autoriteiten niets te vrezen heeft. Noch toont verzoekster, ook niet ter terechtzitting, aan dat Turkije haar bescherming weigert of zou weigeren indien dit nodig zou zijn, *quod non*.

2.6.8. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de Raad, in huidige procedure beperkt is tot de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus. De loutere weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

2.6.9. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift louter poneert dat haar Turkse nationaliteit op geen enkele wijze een gunstiger status dan de vluchtelingenstatus zou geven. Verzoekster gaat er blijkbaar aan voorbij dat zij slechts internationale bescherming kan invoeren wanneer zij haar nationale bescherming heeft uitgeput of aannemelijk maken waarom zij geen enkel beroep kan op haar nationale autoriteiten. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6.10. Waar verzoekster nog de schending aanvoert van de artikelen 3 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch verzoekster gaat er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar behoort tot de bevoegdheid van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, belast met Asiel en Migratie. Verder wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal oordeelde *"Ik vestig de aandacht van de Minister belast Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."*, waaruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het Kinderrechtenverdrag.

2.6.11. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Zoals hoger gesteld worden de identiteitsdocumenten niet betwist. Het vaccinatieboekje, de documenten van het ziekenhuis in verband met verzoeksters geboorte en haar bloedgroepkaart hebben betrekking op verzoeksters geboorte en verblijf in Turkije, wat in het geding zit. De toestemming van verzoeksters vader aan verzoeksters moeder om voor verzoekster een paspoort aan te vragen en met haar te reizen naar het buitenland en de toestemming van verzoeksters vader voor haar eventuele erkenning als vluchteling kunnen geen vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade in hoofd van verzoekster aantonen.

Hetzelfde geldt voor de gerechtelijke documenten waaruit onder meer blijkt dat verzoeksters moeder het hoederecht heeft, dat haar vader bezoekrecht heeft en dat de gerechtelijke beslissing gecommuniceerd werd aan de betrokken partijen.

2.6.12. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.7. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK